Sári László

A Zene Illatának Jádekertjében

kínai novella

Az ifjú Lin-csi egy nap korán kelt, és nagy halom fát vágott a kolostor behavazott udvarán. Olyan jól érezte magát a csípős, tiszta hidegben, a szikrázó napsütésben, hogy nem tudta abbahagyni a munkát. Minden porcikája élvezettel engedelmeskedett, szünet nélkül napnyugtáig dolgozott. Amikor visszatért a cellájába, nyomát se érezte fáradtságnak.

– Uram, a Tarka Felhő Palotában a nyolc égtáj királyainak követei várnak rád kora reggel óta. Szerencsekívánataikat jöttek kifejezni – hallotta váratlanul Lin-csi a Keleti Sárkánykirály égi birodalmában az egyik palotahölgy csilingelő hangját. Mögötte egész csapat csinos szolgálóleányka álldogált, hogy az öltözködésben segédkezzék. Lin-csi szépséges égi feleségére tekintett kérdőn, aki biztató pillantással válaszolt rá.

Tarka-zöld selyem kabátba bújtatták, vörös brokát nadrágjához négyszer varrott saskörröm mintás fekete csizmát adtak rá, derekára hollófekete selyemövet kötöttek. Ezután Lin-csi köszöntötte a vendégeket, akik egyenként előálltak, és hosszan sorolták jókívánságaikat. Házasságának híre az égi világ minden birodalmába eljutott, s költői tehetségét mindenütt csodálták.

Az esküvő utáni napokban hófehér, göndör sörényű, smaragdfülű paripáján végiglátogatta az égi országok mindegyikét, s az ott látottakról hosszú versezeteket rögtönzött meghívói kívánságára. Amikor végre tündöklő szépségű asszonyával hazatért, visszavonultak felhőkupolás palotájukba.

Szolgálóikat is elbocsátották, kettesben kószáltak a palota hatalmas termeiben és ligeteiben. A legtöbb időt a Költészet Illatának Bíborszobájában töltötték bordázott selyemre írt díszes könyveik között, és a Zene Illatának Jádekertjében, a lant húrjainak pengetésével.

– Jádekertem az égi csodák között is ritkaság – magyarázta Lin-csi asszonya, amikor először vezette őt a kertbe. Leültek egy óriás jádefa tövébe, amelynek törzse áttetsző volt, mint a fehér üveg, belseje meg halványsárga, aranyló. A levelei jádekőhöz hasonlítottak, s csak akkorák voltak, mint odalent, a földi világban a rézpénzecskék. A fát virágok borították, vörös lótuszhoz hasonlók, s valahányszor egy szirmuk a földre hullt, mintha csengettyű szólalt volna meg.

– E kert lantom hangjaira varázslatos átváltozásokra képes. Ha megpendítem a *szél* húrt, langyos szellő lengi be, ha megpengetem a *fény* húrt, csodás ragyogás tölti meg, ha a *vizek* húrját pendítem, lágy eső hull és mézes források fakadnak. Ha az *illatok* húrját pengetem, cseresznyevirág édes illata lengedez – mesélt tovább csodakertjéről Lin-csi szép asszonya, hangja, mint a dal szava, odahívta a jádefa ágaira a szivárványszínű madarakat.

És ahogy pengette lantját, hát valóban lágy szellő kelt, arany ragyogás támadt, harmat szitált és virágillat szállt a ligetben. Lin-csi némán bámulta a csodát és asszonyát. Úgy érezte, ha ez a kicsi lány egész életében nem csinálna semmi mást, akkor se tudna betelni vele. Gyönyörűség volt minden mozdulata, hozzá a mennyei jádekerti látvány.

Lantjának hangjait még sokáig hallotta azután is, hogy álmából cellájába visszatalált. Ablakán kitekintve, az Ég könnyű, fehér kristályait látta aláhullani a kolostor kertjére. És látta megint asszonyát a jádefa alatt, amint jáspis ujjai a *tél* húrját érintik lantján. Finoman, puhán, ahogy nyomában a hó a kolostorkert cédrusaira szállt.

Selyemhajára éj tapad

kínai novella

Az ifjú Lin-csi egy nap meglátogatta égi otthonát. Mióta legutóbb ott járt, idelent a földi világban is csak égi asszonya lantjátékának hangjait hallotta mindenfelől. Amikor szél kelt, hallotta megpendülni jáspis ujja alatt a szél húrját; amikor az égből arany ragyogás támadt, hallotta a fény húrját; amikor lágy tavaszi eső szitált, hallotta a vizek húrját; s amikor a Fehér Igazgyöngy kolostorának kertjében virágillat szállt, hallotta zengeni az illatok húrját. És míg szólt az égi zene, bármerre nézett, mindenütt a mennyei jádekertet látta, s benne szépséges asszonyát. Nagyon vágyott már rá.

– Köszöntelek, uram, Sárkánykirály! – szólt Lin-csi, ahogy a Tarka Felhő Palota tágas márványtermébe lépett. – Odalent, a földi világban a könnyű álom mostanában egyre ritkább. Naponta várom, de elkerül. Ha tehetném, minden este eljönnék – mondta mindjárt a király köszöntése után, hogy az égiek tudják elmaradásának okát.

– Lányom már vár rád – felelt, széttárva karját Lin-csi felé a Sárkánykirály, s máris szóltak a dobok, a bambuszfuvolák. Palotahölgyeitől kísérve belépett akkor a királylány. Szebb volt, mint Lin-csi emlékeiben valaha.

– *Selyemhajára éj tapad, szeme sajgó vízű patak. Tíz ujja keskeny hagymaszár; szemöldöke messzi határ* – sóhajtotta Lin-csi, míg közeledő asszonyában

gyönyörködött. Felhőkupolás palotájukba siettek máris, s összekapaszkodva lázasan suttogták egymásnak vallomásaikat. Reggelig mesélték életük sok szép elmúlt napját.

Ám a reggel aznap nem vetett véget a mesének, nem választotta el őket, mint addig. Lin-csi úgy érezte, ez után az éjszaka után már nem találná helyét odalent, a földi világban. Nem lelné meg útját. – Tudnod kell, uram, hogy a tündérek és halandók nem látogathatják egymás birodalmát szabadon. Nincs hatalmuk, hogy az égi és a földi sorsot egyaránt bírják. Míg a Föld lakója vagy, nem élhetsz idefent, s én sem élhetnék veled oda-lent. Sorsunk fájdalom lenne, s szomorúság. Ezért tiltják az égi és a földi törvények egyformán – szólt Lin-csihez a tündérkirálylány, ám Lin-csi nem akarta hallani szavát. Szépséges, szelíd asszonya pedig engedett ura óhajának, égi palotájában vetette meg ágyát.

Attól kezdve nem váltak el egymástól egyetlen pillanatra sem. Díszes könyveiket együtt lapozgatva telt az idő a Költészet Illatának Bíborszobájá-ban, s a Zene Illatának Jádekertjében, a lantjátékot hallgatván.

Lin-csi nem számolta az égi napokat, nem követte a hetek, a hónapok múlását. Túl a Nyugati Szellemfolyó árján, az Égi Kövek Ragyogásának Országán, az Öröklét Kristálykirályságán, túl a Fénylő Gyönyörűségek Tengerén és a Végtelenség Azúr Óceánján, a Keleti Sárkánykirály Égi Birodalmában nem kelt fel és nem nyugodott le a Nap és a Hold sohasem. Hová is bújhattak volna az égi szemek elől, amikor közös volt otthonuk az Ég minden lakójával. Így azután Lin-csi nem is tudta, mennyi időt töltött odafent tündöklő szépségű asszonyánál. Fürdött a boldogságban, nem is gondolt a világgal.

Egy nap, amikor éppen az óriás, kerti jádefa tövében üldögéltek, és a fa virágának egy könnyű szirma eléjük hullt, Lin-csinek váratlanul szülőföldje jutott eszébe. Arca elkomorult, szíve bánattal telt meg. Az égi világból nehéz volt elképzelnie, hogy valaha is viszontlátja otthonát.

– Talán már esztendők óta élek itt veled, távol a földi világtól, szüleim házától. Azt sem tudom, élnek-e még egyáltalán, gondjukat viseli-e valaki. Rájuk gondolván, lám, elhomályosult a tekintetem, verejték patakzik testemen. Tudnál-e követni engem haza? – fordult óhajtásával asszonyához Lin-csi, de az hosszan hallgatott. Később is csak ennyit mondott halkan. – A tündérek és a halandók nem követhetik egymás útjait. Tudod jól te is. – Másnap így szólt hozzá Lin-csi.

– Engem, vándor alattvalót, olyan jóságos fogadtatásban részesítettél, hogy hálám és hűségem egyaránt ideköt. Ezért úgy tervezem, amint hazaérek, máris indulok vissza.

– Térj haza, gondozd szüleidet, gyakorold gyermeki kötelességed. Az emberek találkoznak és elválnak, száz év is csak ugyanannyi, mint egyetlen nap. Én ezután is hű leszek hozzád, te is légy hozzám igaz. Így a távolból is együtt leszünk. *De már sohasem úgy, mint eddig.* Hiszen útjaink nem közös utak – válaszolt Lin-csinek tündér asszonya, s lehajtotta ezüstkehely fejét.

Abban a szempillantásban Lin-csi riadtan ébredt föl kolostori cellájában. Testén valóban verejték patakzott, ablaka előtt a ciprusokat csillámló, hajnali ezüstfal takarta. Szédelegve ült fel ágyán.

Hiába szerette volna tudni, hogy mi történt vele az Égben, választ sokáig nem kapott rá. Örökre elszakította őt égi családjától a visszatérés a földi világba? Vagy csak álmodta a fájdalmas elválást? Sokáig azt se tudta, az Égben vagy a pokolban járt-e azon az éjszakán.